

הנודר מן הירק

מתניתין:

שליח ששלחו אותו להביא ירק, לא יביא דלועין בלי לקבל רשות מפורשת.

וזוהי הוכחה לדברי רבנן שאין דלועין בכלל ירק.

אמר להם רבי עקיבא לרבנן: אכן, כן הדבר, שכך רגיל השליח לחזור ולומר לבעל הבית!

או שמא אומר הוא לבעל הבית לא מצאתי ירק אלא קטניות?

והיינו, אכן הרגילות היא כמו שאתם אומרים, שמציע השליח לבעל הבית כתחליף לירק את הדלועין.

אמנם מזה הדבר עצמו אני מוכיח כדברי. שהרי לא מציע לבעל הבית קטנית כתחליף לירק, כיון שאינה דומה כלל לירק, ואילו דלועין הוא כן מציע לו כתחליף.

אלא על כרחך רואים מזה שהדלועין הם כן בכלל ירק, וקטניות אינו בכלל ירק — שהרי קטנית אין מציע השליח לבעל הבית כתחליף לירק.

ולכן כשאדם אוסר על עצמו ירק, גם דלועין נאסרים לדעת רבי עקיבא.

וממשיכה המשנה:

ובין לרבי עקיבא ובין לרבנן, **אסור** אדם זה שאסר את עצמו בירק, **בפול המצרי** כאשר הוא לח. **ומותר** בפול המצרי **יבש**, שאז אינו נחשב ירק:

הנודר איסור הנאה מן הירק, הרי הוא נאסר בכל דבר הנקרא ירק, שהם עלים ירוקים. אך פירות האדמה אינם נכללים בלשון זו.

ולכן, מותר הוא בהנאה מדלועין.

וזאת בגלל שתי סיבות:

האחת, דלועין אינם "ירק", שאינם עלים, אלא הם פרי האדמה.

והשנית, הדלועין שונים משאר ירקות בצורת אכילתם, שאינם נאכלים חיים אלא רק כשהם מבושלים, ולכן אין אנשים קוראים להם ירק.

ורבי עקיבא חולק, ואוסר את הנודר מהירק להנות אף מדלועין.

אמרו לו חכמים לרבי עקיבא, הרי אפשר להוכיח כדברינו ממעשים בכל יום:

והלא אם אדם רוצה לשלוח שליח לקניות בשוק, הרי **אומר האדם הזה לשלוחו: קח לי ירק מהשוק והבא לי!**

וכשהשליח לא מוצא ירקות וחוזר בידים **ריקות הוא אומר:**

לא מצאתי בשוק ירקות ולא היה שם אלא דלועין, ואם אתה רוצה, אלך ואביא לך אותם.

ומכך שדרך בני אדם לומר כך בלשונם, רואים אנו שאין דלועין בכלל ירק, שהרי